

Nawoord

In *Dansen in het zand* beschrijft André op een persoonlijke en kwetsbare manier zijn leven. Een leven dat weliswaar ruw werd verstoord door een ernstige nierziekte, maar dat desondanks volop geleefd kan worden door de actieve positieve instelling van André en zijn omgeving.

Natuurlijk beschrijft hij zijn ellende, onzekerheid en angst en die passen bij een dodelijke ziekte. Toch verstaat hij de kunst niet te vervallen in een klaagzang. Integendeel, hij weet ons duidelijk te maken dat men zich kan wapenen tegen ziektes en verdriet. Ook wanneer je nieren het niet meer doen. Ook dan bestaat de wereld uit meer dan medicijnen en ziekenhuizen, zoals duiken naar koralen, zwemmen tussen tropische vissen en ‘dansen in het zand’.

André maakt ons op een heldere manier duidelijk dat hij de strijd tegen zijn nierziekte niet alleen aan kan. Zonder zijn omgeving had hij dik verloren. Zijn verhaal gaat daarom in wezen niet over zijn ziekte, niet over behandelingen zoals dialyse en niertransplantatie, niet over ziekenhuizen en dokters. Het boek gaat over solidariteit binnen families, tussen partners. Het boek gaat over de vanzelfsprekende manier waarop nieren worden afgestaan om het leven van een naaste te redden en volop leefbaar te maken.

Het boek gaat over de emotie van het kunnen geven en de emotie van het durven ontvangen.

Prof. dr. W. Weimar.

Hoogleraar inwendige geneeskunde, in het bijzonder nefrologie en transplantatie.

November 2006, Erasmus Universiteit Rotterdam.